

Богданкаво Писме

Уредништво и администрација:
Београд, Добричина 30/II

Примеран 4.— динара

Претплату прима «Преса» за
продају новина и часописа
Београд, Влајковићева 8

Претплата, тромесечно 48.—
дин., полугодишње 96.— дин.,
годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 15 ЈУЛА 1944

БРОЈ 138 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РУЗВЕЛТ ВЕЛИКИ ОСЛОБОДИОЦ



РУЗВЕЛТ: Шта желите меје Де Гол, па ја сам већ ослободио 17.000 Француза — од живота.





УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ОСВЕТНИШИ

Англосаксонци су на бруталан начин напали из ваздуха малу, неутралну републику Сан Марино.



Удрите момци, удрите! Бар њима да се осветимо за Лондон, ако не можемо Немцима.

V-1 и Британски парламент

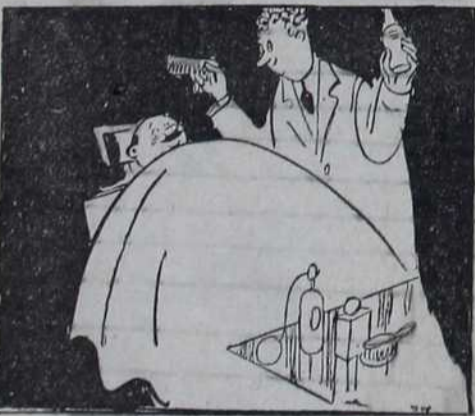
Енглески народ већ скоро месец дена живи у непрестаном страху од немачког оружја одмазде »V 1«. Целокупна енглеска јавност са нестрпљењем је чекала на говор премијера Черчила о овом новом оружју и његовом дејству. Сматрало се да ће Черчил објавити да је пронађено неко сретство за одбрану од овог како су га они крстили »дакленог изума«.

Збиља, Черчил је подвукао о-

пасност овог страховитог оружја, а на питање која је најбоља одбрана рекао је: »Најбоља одбрана је да наше трупе умарширају у Берлин«.

Судећи по лакој изводљивости овог начина одбране, сви присутни посланици послали су своје породице у Шкотске планине.

Очекује се да ће за неки дан енглески парламент бити распуштен на неодређено време.



У берберници

— Желите ли алкохола?
— Да, молим један коњак!

— Шта, Јалжо, намеравате да се удате? Упамтите само да брак није увек срећан!

— Заиста, милостива, на то сам већ мислила, али рекла сам самој себи: »нећеш ваљда бити малерозна као што је милостива госпођа«.

Разочарала се

»Не бојте се добра жено«, прошапта провалник, ја хоћу само ваш новац!»

»Само мој новац«, протестова богата удовица? »Ах, сви сте ви мушкарци једнаки«...

Предострожност

— Шта мислиш, треба ли Аци да дам новаца?

— Зашто безусловно?
— Зато што ће иначе тражити од мене.

Лела је отишла у биоскоп. Пре почетка преставе окрете се она и упита господина који је седео иза ње:

— Смате ли вам моје перо на шеширу?

— Не, одговори овај, господин који је седео пре мена већ га је отсекао.

Опасност

Леди Хемендеос примила је у посету сер Чарлса Рокфора у доба кад јој није био муж код куће. Едједном, она пребледе и поче да дрхти.

Сер Чарлс зграби шешир и појури у друго одељење, да се сакрије.

— Шта је? — упита је он бежећи.

— Зар не чујеш? Долази мој муж!

— Хвала Богу! Ја сам мислио да лети V-1!

Како они ослобађају

Рајтер јавља да савезничке трупе чим заузму неки градић у Нормандији одмах мобилишу све мушкарце од шеснаест до шесет година, и тако ови мобилисани Французи иду напред на бајонет, а за њима савезници, наравно иза густог реда тенкова и других оклопних возила.

Један шведски новинар упитао је једног енглеског генерала зашто се терају напред Французи. Овај је одговорио: Па за нас је боље тако, мање наших гине, а све оне Французе који у овим борбама падну огласићемо за страдале под немачком окупацијом.

Тако се, они мисле, једним ударцем убијају две муве, и на војном и на пропагандном пољу.

Каже се ипак да би они са Србима били сентименталнији. Не би их сами убијали, већ би то прпустили Титу и Совјетима.

С. А. Д. И НОРВЕШКА ТРГОВАЧКА ФЛОТА

Ових дана је норвешка емигрантска влада обратила се Рузвелту с молбом да се заузме код енглеске владе како би после рата Норвешка добила натраг своју трговачку морнарицу.

После конферентација са својим стручњацима за поморска питања Рузвелт је одговорио норвешанима:

»Јако жалим али вам не могу изаћи у сусрет са разлога што смо ми саопштили Енглезима да на основу закона о зајму и најму целокупна енглеска и европска трговачка морнарица има да припадне Сједињеним америчким државама. На тај начин избећиће се завист међу појединим народима што је често доводило до нежељених сукоба и међународних заплета«.

СЛАБА ВАЈДА

Зовем једнаг свог друга, иначе великог црноберзијанца, да идемо у позориште.

— Шта се даје? — упита он.

— »Два цванцика«.

— А шта је то цванцик?

— Старински новац, отприлике нешто око двадесет пет пара.

— Нећу — одговори друг — не радим ништа испод пет хиљадарки.

ЕВО ШТА СУ РАЗГОВАРАЛИ

Тито: Ипак си, земљаче, пристао да дођеш.

Шубашић: Знаш, ја сам те увек ценио и уважавао твој рад на десетковању Срба, јер он је ишао у прилог нашој заједничкој ствари, само сад треба твој рад уобличи-ти у правну форму, и стећи признање савезничке јавности. Зато сам по налогу своје ложе дошао да те посетим и да се договоримо како да предрибљујемо Србе.

Тито: Нас двојица, представљаћемо са Шутејом своје земљаче у једној влади коју ћемо по нацрту Стаљина саставити. Србе треба да претстављају... ах... ко би их претстављао. Знаш, ја имам

овде код себе у бележници неколико бледих тифова. Чекај да погледам: Ето можемо овог Крестана, пардон Сретана и Савицу. Савићемо их обојцу око прста.

Шубашић: У реду, само да не буду прави Србијанци, знаш, они су превајанци па ће се ипак досетити куда их водимо.

Тито: Одлично речено. Само сада да уредимо наш однос. Ја нећу никакав положај у влади, али онако да будем иза кулиса, главно дрмало.

Шубашић: Дапаче дивно каза-то маршале. Истом сам се сјетио оне народне: ти си паша, а ја сам Шубаша.

Јенки на Блиском Истоку



С. А. Д. су спремне да ослободе све народе који су вољни да им уступе петролејске концесије.

Над Лала броји пенцере

Дошао Лала први пут у Београд па се загледао у једну велику кућу. Изненадио се великом броју прозора па стао да их броји. Видео га хаузмајстор те куће па га упита:

— Еј, Лало, шта то радиш?
— Бројим пенцере, молићу — одговори Лала.

— —А је си ли платио да бројиш?

— Та нисам платио. О мај' овде се све фурт плаћа.

— Е лепо. Колико си прозора набројао?

— Тачно педесет и шест, рече Лала.

— Онда ти сад плати педесет шест динара. Динар за сваки прозор.

Лала извади новчаник, плати и оде даље и на гледајући више у велике куће.

Кад је дошао кући, он ће тек жени:

— Слушај, Сосо, баш су ови

бограђани глупи. Ја набројао на једној кући шесет шест пенцера, а реко чувару да сам избројао само педесет шест, и он ништа није ни приметио. Тако ја њему лепо подвалим за целих десет динара.

Њена старост

— Ја данас нисам више она која сем била пре десет година, треба то да упамтиш — рече супруга.

— Да, знам, одговори муж — данас си ти три године старија.

— Када сам била мала као ти, Перице, ја никада нисам пагала.

— А када си с тим почела, тет-кице?

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

Средњошколци полагају испите по појединим београдским кафанама

СВЕ ЗБОГ КИСЕОНИКА



— Кад смо се већ овде скупили Госпон професоре, хајде да наручимо по једну путу.

Тешка увреда

Било је необично топло јулско после подне, тако топло како само може да буде кад неко не жали или не плаћа драа.

Лешкарио сам после ручка на отоману.

— Еј, ти црноберзијанска цукело! Изиђи да ти нешто кажем! — зачух кроз отворен прозор.

Да ли то мене неко зове? Можда и кога другог. Има више старара. Кућа је петоспратна. Уосталом, свеједно. Мени се не устаје.

Утом ми до ушију допре бас комшије Марка с петог спрата:

— Сад ћу да ти покажем ко је црноберзијанац!

И још нешто.

— Како се усуђујете да вређа-

те! — засикта госпођица Маца, она што нас све снабдева чарапама и сувом сланином.

— Ав! Ав! — јави се у знак протеста и Цуле баба-Маријин, пошто му газдарица није била ту. Отишла је јуче у Обреновац да донесе кајмака, а тамо је понела кремленове за упаљаче.

И други станари побунеше се због увреде. Чуло се као митраљеска паљба:

— Нисам ја црноберзијанац!

— Марш, битанго!

— Докажи!

— Тужићу те суду!

— Срам вас било!

— Ти си сам црноберзијанац!

Било је необично занимљиво.

Напослетку чух и гласић свог шестогодишњег синчића, који викну кроз прозор друге собе:

— Лажете! Мој тата није црноберзијанац!

Шта је јевтиније

Ишао Лала поред Бегеја и био «здрав» уморан. Наједном угледа дереглијаше како уз Бегеј вуку дереглију. Он их упита:

— Еј, слушајте, пошто да ме повезете.

Дереглијаше, неки шаљивачине, одмере Лалу па ће рећи:

— Банку ако хоћеш да вучеш, а две банке ако хоћеш да се возиш.

Лала узме да штудира, па најзад рече:

— Јевтиније ми се увати да еучем. Плати десет динара и узме конопац па поче и он да вуче.

Зна се. Чим птица каже: пажња, пажња, сви се ми сјуримо. Ко брже, ко спорије. Како ко зна и уме. Уђемо у склониште Пореске управе. Збијемо се једно уз друго и ћутимо. Чекамо развој ситуације. Већ смо се сви упознали. Пало је ту и неколико чврстих веза. Знамо ко ће где идуће узбуње седети. Ко ће се с киме кибицовати. Ко ће кога оговарати. Једном речју познајемо се кроз на кроз.

Али имамо и ми једну заголетну личност. То је баба Стана. Висока, сува, наборана и увек озбиљна. Она долети у склониште тек кад почну бомбе да падају. Чудио сам се њеној храбрости. Често сам јој завидио. Ех кад бих ја имао такве живце, мислио сам. И тако мало по мало. Нешто из жеље да се и ја мало правим ваљан, а нешто из радозналости, једном кад је засаврала сирена знак за предопасност, останем напоље да причекам баба Стану.

Угледам је са једном групом људи и жена како се жури ка склоништу. Кад је дошла до улаза она ће тек оног свету:

— Слушајте, ово склониште није баш најсигурније. Знате, вели-

ка кућа па омах пада у очи. Хајдемо боље у лагум. И прва крену, а народ за њом. Мислим оде Стана. Тек она се врати. Оде горе, сачека другу групицу, и по-

нови исто. Одведе и ове у лагум. Тако једно пет-шест пута.

Напослетку се врати и поче да силази у склониште управе, а ја је стигох на степеницама, и упитах:

— Па што ви, баба, Стано, долазите код нас кад је у лагуму сигурније?

— Е, насмеја се она, нисам ваљда луда да се овде гушимо. Зар ниси читао у новинама да се у склоништу ваздух брзо квари. Боље је да нас овде мање има. Знаш, све је то због кисеоника.

Ја сам, наравно, овај дијалог од речи до речи испричао свима у склоништу, и отада смо баба Стану прогласили заштитником склоништа.

ЗАМРАЧЕЊЕ У БЕОГРАДУ



— Радо бих вам однео то писмо у Ниш, али ја путујем само до Ђуприје.

Пера и његов познаник

Пера често путује у села да набавља намирнице. Путни трошкови су велики а његови приходи мали, па мора да се довија како ће да прође што јевтиније. Обично он поступа овако: сврати у сеоску цркву и гледа да ли има каква свадба. Ако нема, онда се прибија код домаћина ког кога купује намирнице и једе шта има: качамака, сира и хлеба или пасуља. Ако има свадбе, онда је ствар у реду. Он се умеша међу сватове и иде после венчања на гозбу. Младожењини рођаци ми-

сле да је младин рођак, а младини да је младожењин. У току свадбе већ упозна се са свима, па како лепо пева а и вицкаста је, убрзо га сви сматрају као старог познаника и на растанку га позивају да опет дође.

Међутим, једном је женио сина неки богаз али штедљив домаћин. Пера, по свом обичају, из цркве право на гозбу. Али домаћин спремио закуску и ручак за одређен број особа. Он одмах одмери Перу и квалификова га на лицу места као прекорбројног. Утом изнесе на трпезу прасе и почеше га сећи.

Домаћин тада шапну једном свом рођаку из младине породице:

— Је ли ово неки ваш рођак?

— Није — одговори упитани. Можда је неки наш пријатељ. Питаху.

Он упита другог, други трећег и тако даље. Нико не познаје Перу. А он се већ спрема да се послужи прасећим печењем.

Домаћин хоће да изведе ствар на чистину.

— Овај, пријатељу — обраћа се он Пери — оведе тебе нико не познаје. Реци кога од нас ти познајеш.

— Овога! — рече Пера и показа на прасе.

Београђанин на пољанчету



Њему је лекар народне да две недеље чува кревет

ЈАНАЋКО НА ИЗЛЕТУ





— Ова европска новотарија није баш тако угодна.

ПРИЈАТЕЉИЦЕ

— Хтела бих свом веренику још пре венчања да приредим неко изненађење, шта ми ти саветујеш?

— Испричај му своју прошлост!

✱

— Знаш ли да је Мица неки дан на журу код Раде причала да је сада одбила многе просиоце.

Дала је каже — хиљаду корпи.

— То је тачно. Јер своје једином просиоцу, ономе старом, њелавом књиговођи казала је: Не, хиљаду пута не!

✱

ДЕЦА:

Учитељ: Кажми ми Јоцо шта је то кајање?

Јоца: ???

Учитељ: Па шта те хвата, кад си нешто рђаво учинио?

Јоца: Хвата ме тата и испраши ми тур.

✱

— Мама, рода је донела бакалину, нашем комшији, девојчицу. Сигурно пуца од мукел!

— Зашто да се љути! — пита мама.

— Зато што већ недељу дана стоји у његовом излогу: »Тражи се дечак!«

✱

НИЈЕ ОПАСНО

— Господине поручнике, не смем да узашим коња. Никад у животу нисам седео на коњу.

— Не брине ништа, младићу, и овај коњ је почетник. Ни на њему још није нико јахао.

✱

— Послала ме мама, ако можете да јој позајмите свој радио апарат.

— Зар у ово доба ноћи хоће да слуша музику?

— Не, напротив, хтела би да мало спава.

✱

ЗАБУНА

Судија: Оптужени зашто сте у мраку загрлили ову даму толико снажно да сте јој сломили два ребра?

Оптужени: Мислио сам да је моја жена.

✱

— Страх ме је да пијем ову воду. Ко зна да ли је здрава. Имате ли неки начин да спречите заразу?

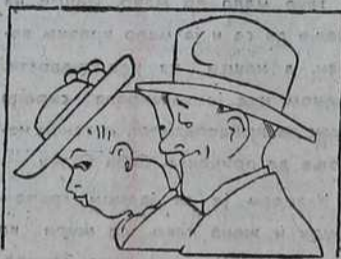
— Имам. Ја пијем само чисто вино!...

Писмо МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Био сам се обладовао да ће ми неки дан са зеном Отисао на поклонити ову школску годину, али незнам. Ста им је било да ласпису Испите. Моја гимназија се плеселила у кумодлаз, и Молам тамо песке на Полагање. Да вам плаво Казем мислим да цу Довло плочи, иако ви знате да се Нисам бас плеуцио, Ставал је у овоме дилектол и већина мојих плофана Станују код Лавајла, млекације, то је онај саладник Пласетов, који се угледао на неке дуге колеге па Веац одавно не пише ниста. Ја сам томе Лавајлу написао писмо да избије Зицу ком Мог дисе, а он ми је одговорио: колега на Блини, скуво сам их.

За сколу мање Висе. Јел ја ендим да скола много не Помазе. Данас циновници плолазе Да не може голе бити, зивотале. Плодају дусеке и цалсаве испод себе, а цлиобелзијанци Без сколе и уцења зиве Ко глофови. Они су данас плава Господа. Зато Кад ме је Кале питао, је ли јовице стачес да Будес, доктор, или инзинел или нацелник ја. Сам му казо да Највисе да будем Плетседник удлузења цлиобелзијанаца.

Тако нас комсија ставла цокалпија, сија лову да нема глеске, а Пле није имо пас заста да га Увати. За дуге пале он не зели да цује сем за Злато. Не знам да ли је истина, али казу да је



— Да ли сте кадгод срели човека, чији вас је и најмањи додир страшно узбуднио!

— Да — свог зубног лекара.

сутла на Авалу па цу леци њеном Музу а он ми леце ево ти две стотке за Биоскоп. Сад идем и да од госпа еме узем за Биоскоп, а после треба да учим и онда идем на летовање.

вас Јовица.

БАШ ЗАТО

Домаћин је упорно молио једну гошћу, за време жура да нешто отпева. Дама се дуго опирала јер није имала воље да пева.

— Касно је могла бих сметати вашим суседима који спавају.

— А ми вас баш зато и молимо јер се баш та комшиница тукла са мојом женом.

✱

Гост (собарици): Да ли је криветски чаршав опран?

Собарица: — Како да није! Изволите, пипните руком, још је влажан!...

✱

ПРАКТИЧНИ БАРИТОНИСТ

Један оперски певач говори нешто у поверењу о једном свом колеги баритонисти.

— Замислите само: Пре рата нико није могао да га натера да пева барона Скарпију у »Тоски«. А сада се увек отима за ту улогу. А знате ли зашто? Зато што барон Скарпија у другом чину има да поједе два сендвича и једно обарено јајел!



— Пољуби ме, Јово!

ПОЗНАЈЕ ГА

— Лекари су ми целу главу прегледали Рентгеновим зрацима и баш ништа нису могли наћи.

— Па је сам се томе и надао.

✱

— Колико је ноћас умрло болесника?...

— Два, господине докторе.

— Али, ја сам дао прашковце за тројицу?

— Само онај трећи није хтео да га узме!!

✱

НЕННОСТ

— Реци ми дали је овај лекар добар човек! Воли ли децу?

— Још како! Кад своје несташне синове хоће да избатина, он их прво хлороформише.

✱

Књиговођа: У коју рубрику да укњижим суму с којом је одматлио наш благајник?

Шеф: Најбоље у рубрику »летелица издаци«!

✱

ДАЧА ЛОГИНА

Петровић је одушевљени детектив, аматер. — Ви спавате на левој страни, — рекао је једном госту.

— По чему то закључујете? — упита га изненађено гост.

— Јер вам је коса и брада са те стране много слабија.

Мали Перица Петровићев син, посматрао је оца а онда се умешао у разговор: — »Ти, тата, сигурно дубиш на глави, чим немаш ниједне длаке на темену!«

✱

— Тришо.
— Молим, г. Љубол!
— Дај ми спанаћ са јајетом.
— Одмах, молим...
— Чекај!..
— Дај место спанаћа пасуљ.
— Молим...
— Чекај!
— А место јајета кобасицу.
— Молим. (На шуберу): За г. Љубу спанаћ с јајетом, место спанаћа пасуљ, место јајета кобасицу. Само брзо!

✱

НИКАКВА НОВОСТ

— Јеси ли чуо да је пронађена кошуља без дугмади?

— То ме ни мало не чуди, јер ја такве кошуље носим од кад сам се оженио.

ВЕЛИКА ЉУБАВ



— Веровала сам у његову велику љубав, јер ми стално шаље купоне за месо, а сада сам дознала да је — вегетеријанац.